

Minttu Saarinen

LIEJUN PINTAA

Kuvataiteen koulutusohjelma
2014

LIEJUN PINTAA

Saarinen, Minttu
Satakunnan ammattikorkeakoulu
Kuvataiteen koulutusohjelma
Toukokuu 2014
Ohjaaja: Hautala Päivi-Maria, Velhonoja Matti
Sivumäärä: 20

Asiasanat: minuus, kehitys, lieju, etsijä
Opinnäytetyön aiheena oli elämän valon etsiminen maalausten kautta ja niiden sisällä. Vastoinikäymisten pohtiminen ja niistä selviäminen, sekä elämän yleinen kaaottisuus ja tunteiden sekasotku ajassa, joka vaatii läsnäoloa ja yritteliäisyyttä. Tuntevana yksilönä elämistä massakulttuurissa, jossa maailma ei anna armoa ja elämän valo tuntuu hukkuvan sillä hetkellä kun siitä luulee saavansa kiinni.

SURFACE OF SLUDGE

Saarinen, Minttu
Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences
Degree Programme in Fine Arts
May 2014
Supervisor: Hautala Päivi-Maria, Velhonoja Matti
Number of pages: 20

Keywords: development, seeker, sludge, self

The purpose of this thesis was to tell the story behind my paintings: to open the lines, colours and figures within them, learn more about the battle of life, and coping with all the feelings and dreams that a sensitive human being has in this shallow world that we live in – and trying to avoid the sludge that sucks us back towards darkness, and casts shadows over our lives.

Sisällysluettelo

.....	3
1. JOHDANTO.....	3
2. FYYSISEN SYNTYMÄN MAHDOLLISTAJA.....	4
.....	6
2.1. Minuudesta.....	6
.....	7
3. TAISTELU.....	7
.....	8
3.1. Etsijä.....	8
3.2. Kaikki muuttui häpeäksi ja katkeruudeksi.....	12
.....	13
3.3. Mahdollisuus.....	13
.....	14
4. Taistelun jälkeen.....	14
4.1. Musta-aukko.....	15
4.2 Täyttymys.....	18
.....	20
4.3. Luovuttaminen	20
5. Maalausten jälkeen.....	20

1. JOHDANTO

Teen lopputyöni kirjallisen osion triptyykistäni Elämän kiertokulku. Triptyykissä käsittelen omaa kehitystäni ja näkemystäni elämästä taiteen kautta ja sen ehdoilla. Olen kehittänyt vuosien varrella oman maalaustekniikan, jossa käytän erilaisia materiaaleja, sekä rohkeasti yhdisteltyjä värejä. Vuosien kokeilujen jälkeen olen saavuttanut kestävän ja toimivan tekniikan osaamisen, joka mahdollistaa juuri minun näköiseni taiteen tekemisen, ja antaa vapauksia uusille materiaaleille ja kokeiluille.

Pyrin myös vähentämään maalauksissani esittävyttä, sillä esittävyyden kahleet ovat vahvasti mukana jokaisessa meissä. Taiteen historiassa esittävä taide on ollut esillä vuosituhansia, mutta ei-esittävä on ollut vasta hetken.

Syvät ja elävät viivat sekä väripinnat ovat lähellä sydäntäni, ja haluan keskittyä niiden luomiseen täysin. Pyrin pääsemään vapaaksi kaikista esteistä jotka pitelevät minua, ja ne esteet ovat lähinnä minussa itsessäni. Siellä jossakin syvällä, kasvatuksen, historian ja arvomaailman uumenissa, joista ne täytyy kitkeä ja antaa niiden mennä menojaan – ottaa tilalle vapautta ja rentoutta, ja uskoa itsen ilman häpeää tai empimistä.

Elämä johdattaa odottamattomille poluille onnistumisten ja vastoinkäymisten kautta, eikä kumpiinkaan pidä jäädä roikkumaan. Parempi matka on sellainen, jonka kulkee rohkeasti ja ottaa vastaan kaikki haasteet, ja tarttuu niihin selvitäkseen ja kasvaakseen ajattelevana ja olevana yksilönä, unohtamatta paikkaansa yhteisössä.

2. FYYSISEN SYNTYMÄN MAHDOLLISTAJA

Triptyykkiä varten kehitin tekniikan, joka sopii kuvaamaan kaikkia niitä kaaoksen, valon ja liejun riitasointuja hetkissä, joita maalaukset esittävät.

Maalaus pohjat ovat kertopuuta, joka on kiinnitetty kulmarautoilla sekä ruuveilla. Tähän tekniikkaan ainoa sopiva kangas on pesty Cotton Duck. Muut alusmateriaalit eivät toimi samalla tavoin käyttämäni tekniikan kanssa, sillä kankaan tulee olla huokoista ja imevää, sekä samaan aikaan hieman hylkivää. Paksu ja tiivis kangas ilman pohjustusta mahdollistaa värien sekoittumisen ja eri kuivumisnopeuksien hyväksikäytön materiaalien sekoittumisessa.

Muste, liitu, lakka ja pigmenttijauhe luovat yhdessä mystisen pinnan kankaalle, jota pystyy hallitsemaan vain täysin tietoisena kaikista vaiheista mitä maalauksessa tapahtuu – kuivumisajoista ja värien leviämisestä alusmateriaalin imevyyteen ja pohjustukseen. Maalien, lakkojen ja liimojen hyväksikäyttäminen juuri sillä tavalla kuin on tarkoitus on vaatinut tuhansia kokeiluja ja systemaattista opettelemista, sekä tarkkaa kirjaamista lopputuloksista ja prosessista.

Opittuani hallitsemaan tekniikkaani, maalaaminen muistuttaa meditointia, sillä kaikki muut ajatukset on sivuutettava ja annettava niiden odottaa vuoroaan. Siksi on helppoa edetä maalauksen ehdoilla, sillä tarkalle suunnittelulle ja joustamattomuudelle ei ole tilaa. Sattumanvaraisuus ei kuitenkaan kuulu teoksiini, vaikka tavoittelen illuusiota sattumasta. Teoksen synty ja lopullinen valmistuminen voi kestää useita kuukausia, sillä värien ja pintojen vaihtelut johdattelevat kohti uusia teoksia.

Maalausprosessin aloitin pesemällä kankaan huolellisesti, varsinkin niistä kohdista joihin halusin värin tarttuvan pehmeästi ja sulavasti. Pesun jälkeen jatkoin levittämällä mustetta ja vettä vuorotellen kankaalle, jotta pinnasta tulee epätasainen, sulava ja vetinen. Synkkyiden ja loputtomuuden tunne vahvistui sinisen ja punaisen sävyillä. Lakka ja musteen elävyys toivat mukaan liejumaisen, läpikuultavan ikuisuuden.

Ensimmäisen maalauksen pinta alkoi elää, ja Etsijä muodostui kuin itsestään – tyhjistä – samaan aikaan tulossa pimeydestä ja menossa sinne takaisin, herkkänä ja lannistettuna. Tässä vaiheessa työ oli niin synkkä ja ahdistava, että pelkäsin jääväni kiinni siihen tunteeseen, sillä Etsijä oli putoamaisillaan ja samalla haihtumassa ilmaan. Huomasin kuitenkin Etsijän selkään ilmestyneen valon – sinne missä ei pitäisi olla mitään valon lähdettä.

Hetken katseltuani, Etsijän niskasta alkoi muodostua varjo, joka selkeästi kannattelee elämää hänessä. Voimistin tuota varjoa ja se alkoi elää ja kasvaa voimakkaammaksi, jolloin maalaus muuttui toiveikkaammaksi, ja usko huomiseen heräsi sen pinnalla. Elämäni tuntui menevän Etsijän ehdoilla, ja samaan maalauksen jatkuessa elämässäni alkoi näkyä valoa ja mahdollisuuksia.

Lakkaa, erilaisia liituja ja pigmenttejä lisätessäni Etsijän energia voimistui, ja se alkoi itse sanella sen, mihin suuntaan se haluaa kehittyä. Tästä ei ollut hankala jatkaa seuraavaan työhön, sillä Etsijä oli itse menossa siihen suuntaan. Se selkeästi kaipasi rakkautta, lisää valoa ja intohimoa – kaikkea mikä kuuluu elämään ja valoon. Se tuntui janoavan kokemuksia ja välttävän yksinoloa. Se oli saanut yksinäisyydestä tarpeekseen liejun keskellä vaeltaessaan, ja nyt se vaihe elämässä olisi ohi. Tilaa rakkaudelle ja uudelle elämälle löytyisi vielä. Se tuntui ilmentävän omaa elämäni, vaikka minulle ei selvinnyt kumpi tuli ensin: Etsijän valo ja kaipaus, vai omani. Silloin ymmärsin ensimmäistä kertaa maalauksieni todellisen luonteen. Ne elävät minun elämäni, tai minä niiden. Siksi olemme jatkuvassa liikkeessä ja kehitymmekin samaan aikaan – olen siis yhtä töideni kanssa.

Seuraava maalaus, triptyykin toinen osa Mahdollisuus, syntyi kuin itsestään samalla tekniikalla kuin Etsijäkin. Sen maalaaminen oli selkeästi helpompaa ja sujuvampaa. Hahmot muodostuivat kuin itsestään musteen seasta ja pinnan muodot mukailivat seitin liikkeitä ja eloa.

Saatuani Mahdollisuuden melkein valmiiksi, huomasin, kuinka olin tehnyt Etsijän ja valon hahmon liian kirkkaiksi. Vaikka elämänvalo toisinaan onkin kirkas ja voimakas, se ei koskaan ole selkeä. Sitä täytyy etsiä – ja kurotella sitä kohti – niin, että unohtaa hetkeksi kaiken muun. Lopulta Etsijä sekä valo sulautuivat yhteen ja muodostivat pehmeän seitin, joka kannattelee molempia, ja jossa ne pystyvät elämään yhdessä erottamattomina, sekä jakamaan rakkautta ja energiaa ympärilleen – uskomalla itseensä ja kannustamalla itseään ja muita.

Viimeisessä osassa – maalauksessa Täyttymys – Etsijä on kadonnut kokonaan näkyvistä. Kuva on ikään kuin hänen sisältään – sisäisestä kaikkeudesta. Maalaus on täynnä. Siihen ei mahdu enää mitään. Kerroksia on paljon ja liike on väistämätön. Maalauksessa on kaikki elämän ja

yltäkylläisyyden elementit. Siinä on valoa ja varjoa, ikuisuutta ja nopeaa liikettä; kauneutta ja rujoutta, kiillettä ja mattaa, samoin kuin harmauttakin.

Täyttymys kuvaa elämää itsessään ja taistelun jälkeistä olotilaa. Kun kaikki on hyvin, elämä itsessään kaikessa monimutkaisuudessaan on haasteellista – mutta palkitsevaa ja opettavaista. Kun luottaa elämään ja sen liikkeeseen, kaikki vaikeudet on voitettavissa ja kaikesta selviää pystypäin, vaikka hetkittäin kokee hukkuvansa pimeyteen. Koskaan ei ole liian myöhäistä aloittaa alusta ja kohdata itseään uusin silmin. Kehitys ja mahdollisuus parempaan on kaiken ydin.

2.1. Minuudesta

Käsittelin vuosien ajan töissäni minuutta: sen olemusta ja sijaintia, minuutta minussa ja muissa, sitä miten minuudet kohtaavat ja mikä minuudesta tekee sen mikä sen pitäisi olla – vai pitäisikö sitä olla ollenkaan.

Minuuden löytäminen kävi helposti. Sen väri ja muoto oli minussa aina, eikä ollut epäilystäkään siitä, mikä se oli. Se löytyi punaisena; se oli melkein pallon muotoinen ja häilyvä kaikilta osiltaan. Sen olemus riippui sen ympäristöstä ja sen omasta vaikutuksesta ympäristöönsä. Sen synkkyydestä ja syvyydestä. Sen valosta ja sen varjoista.

Minuus löytyi ja erkani kaikesta mikä tekee ihmisestä ihmisen. Se erkaantui tunteista, kokemuksista, elämästä – minuus vain oli ja on; se pysyy ja karkaa. Se ei tuo valoa eikä poista sitä, mutta heijastaa kaiken mikä siihen kohdistuu.

Minuus on se, mikä määrittää miten elää valon kanssa, ja miten antaa elämänvalon huojuuttaa itseä ja elämää siinä meressä, jossa joudumme kahlaamaan tai kellumaan, minuuden tilasta riippuen. Joskus meri muuttuu suoksi, joskus se on vain myrskyinen, kirkas tai syvä. Elämällä ja sen vastaanottamisella on enemmän merkitystä kuin minuudella itsellään. Jos on jo löytänyt minuutensa osat niin, että ne pysyvät koossa ja luovat yhden kokonaisuuden, vaikka se olisikin häilyvä ja unohtaisi joskus muotonsa.

Minuuteen eivät vaikuta tunteet, eikä se ole ailahteleva. Minuus on kaiken yläpuolella ja kaikkeen

olevaan linkittyneenä olemisen jokaisella tasolla. Minuus on ydin, puhdas ja koskettamattomissa. Se suojelee itseään automaattisesti, sillä sen herkkä olemus on jatkuvasti uhattuna.

Minuudesta ei pääse eroon, vaikka se joskus tuntuu hukkuneen. Silloin on yleensä kysymyksessä ainoastaan egon saamat kolhut, jotka muokkaavat pinnallisempia olemisen tasoja itsessä, eivätkä vaikuta minuuden olemukseen mitenkään. Minuus kehittyy omalla ajallaan jatkuvasti elämän kuluessa ja kuitenkin pysyy samana loppuun saakka. Minuus on jotakin, jota ei kykene ymmärtämään järjellä. Se muistuttaa jumaluutta. Ehkä meissä kaikissa on osa maailmankaikkeutta ja energiaa minuuden muodossa. Ihminen usein unohtaa kuunnella minuuttaan, ja siksi elämä on kaaosta, ja yltäkylläisyyskään ei riitä täyttämään tyhjiötä joka on sisällämme. Materialistinen maailma on hyvä pakopaikka minuudelta. Ei tarvitse ajatella eikä kehittyä. On helpompaa keskittyä muihin asioihin. Ihmisyys ja inhimillisyys eivät ole arvostettuja piirteitä kulttuurissamme, ja ne ovat minuuden ravintoa.

3. TAISTELU

Sotia on monenlaisia. Itsen sota on itseä vastaan ja sen puolella. Toinen puoli haluaa sammua ja lopettaa kaiken olemisen, toinen haluaa nähdä kaiken ja kokea sen mikä on koettavissa, elää täysin vapaasti ja muistaa kaiken, olla aina läsnä.

Valon puoli on elämä, ja se näkee kaikessa uutta ja ihanaa, ihmeellistä ja hykerryttävää. Kaikessa on syy olla. Olemisen mahdollisuudet ja uudet asiat muodostavat kummallisen värikkään seinän itsen ympärille ja houkuttelevat lisää hyviä asioita magneetin tavoin jatkamaan elämistään muistoissa ja unissa. Seikkaileva, energinen osa itsessä – minuuden ulkopuolella – pitää kaikki langat käsissään, ja toimii samaan aikaan loogisesti sekä emotionaalisesti jokaisessa hetkessä, punniten kaiken sekunnin sadasosassa, kuunnellen kaikkia aisteja, kokemuksia ja muistoja, tehden valintansa perustuen valoon ja sen jakamiseen.

Se toinen puoli – se josta ei koskaan puhuta, se joka on voimakkaampi – lopettaa kaiken. Se tukahduttaa. Mustalla liejullaan se valtaa jokaisen solun ja menee rajojen yli, ei välitä viivoista eikä sävyistä; se tuhoaa kaiken ympärillään ja tekee olemisen tylsäksi, tyhjäksi ja olemattomaksi.

Tyhjyys, katkeruus ja varjo kuuluvat sille. Kyllästyminen on sen ensimmäinen ase, ja se kasvattaa harmauttaan minussa, kunnes se muuttuu katkeruudeksi ja lamauttaa kaikki ne toiminnot mitä olemiseen vaaditaan. Niin helposti sille antaa sijan itsessä – sitä ei muista kitkeä silloin, kun se on vielä pieni ja viaton. Se on sodan alku, eikä se ole mikään helppo taistelu. Vaikka sillä on vain yksi uhri, se riittää vaikuttamaan satoihin elollisiin.

Se taistelu voi loppua monella tapaa, tai sitä voi käydä koko olemassaolonsa ajan. Jokaisella se taistelu kuitenkin on: toisilla vahvempänä, toisilla heikompana.

3.1. Etsijä

Ensimmäinen triptyykin osa, Etsijä, on se tila jossa epätoivo on valtaamassa mielen ja usko on loppumassa. Se hetki jolloin millään ei ole merkitystä, jolloin on vain loputtomuus, tyhjyys ja tarkoituksettomuus. Ei ole mitään miksi jatkaa. Valo on, mutta se hukkuu ja pimeys valtaa kaiken, jopa minuudenkin.

Se mikä kannattelee ja on voimakasta, on poissa näkökentästä. Se on niin ohut, seitin kaltainen, ettei sen olemassaolosta ole varmuutta. Kaikki hyvä mikä kannattelee valon Etsijää on unohduksissa, mutta toivo kuitenkin on olemassa, jos minuus huomaa sen ajoissa ennen putoamista. On kuitenkin myös pelättävissä, että Etsijä luovuttaa ja antaa itsensä kadota ja haihtua näkyvistä. Ei enää ponnisteluja, ei valitusta; kaikki olisi hyvin ikuisessa tyhjyydessä, hyytelömäisen loputtomuuden syleilemänä.

Loputon avaruus, suo tai lieju ympäröivät etsijää mustassa meressä, jonka tyhjyys nielaisee itseensä kaiken ja jatkaa tyhjyyttään ja täyteyttään kankaan rajojen yli. Synkkyys ei ole päässyt levittäytymään kaikkialle vaan pinta on täynnä synkkyuden sävyjä ja kaikkialla leijuu uhka loputtomuudesta, luovuttamisesta. Sienen rihmastoja muistuttavan taustan tekstuuri kasvaa tai supistuu katsojan tunnetilasta riippuen. Pimeys valtaa kaiken tai antaa elämän hengittää, teos muuttuu katsojan elämäntilanteiden mukana.

Etsijää kannattelevat menneet kokemukset, tuoksut ja soinnut, jotka muuntuvat valoksi ja tuottavat

lisää valoa, jos niiden antaa tehdä niin. Ne suojaavat etsijää kaikelta pahalta, mutta jättävät kuitenkin viimeisen päätöksen etsijälle itselleen. Ne eivät ole osallisena etsijän mielessä eivätkä tuo itseään tietoon, ellei hän itse löydä niitä.

Ilman energiasäikeitä – muistoja positiivisista henkäyksistä – etsijä olisi jo pudonnut ja kadonnut omaan tyhjyyteensä – itseensä. Hän on kadottanut kaikki tunnusmerkit itsestään, hän vain on – tunnistettavasti elossa, mutta ei tarpeeksi ollakseen toimiva ajassa. Hän kuvittelee hukanneensa minuutensa, ja jokin ajaa häntä muuntumaan liejuksi kaiken muun ympärillä olevan mukana. Hän voisi helposti luopua minuudestaan ja unohtaa.

Häntä ympäröivä meri on hieman suon kaltainen, kuitenkin ilmava ja avaruuden loputtomuuteen viittaava synkkä tila. Hän kurottaa kohti elämää ja on putoamaisillaan synkkyyteen, eikä hän itsekään tiedä olisiko parempi jäädä roikkumaan vaiko jatkaa kurottamista. Etsijä itse on tietämätön varjosta, joka häntä kannattelee ja pitää kiinni elämässä. Hän ei ole vielä halunnut nähdä sitä hyvää, joka pitää kaiken koossa ja kerää muistot suojelemaan synkkyydeltä. Etsijällä on kuitenkin sen verran energiaa, että hän pystyy pyytämään valoa apuun ja kurottamaan sitä kohti laiskasti viimeisillä voimillaan. Hän pyytää apua tien näyttämiseen, voimautumiseen – johonkin mikä johdattaa oikealla tielle ja nostaa hänet lopullisesti pimeydestä, johon hän tuntuu olevan liimautunut.

Hänen uskonsa ei ole vahva, mutta sitä riittää juuri sen verran kuin on tarvis valon löytämiseen ja voimistumiseen. Valo ei vain tunnu olevan hänessä vaan hänen ulkopuolellaan, jossain saavuttamattomissa. Kaukana itsestä. Katkeruus velloo hänessä liian voimakkaana, jotta hän näkisi valon alkuperän itsessään.

Elämä voittaa, sanotaan; mutta millainen elämä on elämisen arvoista? Jos kokee menettäneensä kaiken, hukanneensa voimansa? Vaikka näkisi valon, mutta ei jaksaa kiinnostua siitä. Onko se elämää?

Voimattomuus tuntuu ikuiselta. Kuin leijuisi äärettömässä avaruudessa pitämättä mistään kiinni, menemättä mitään kohti. Kylmässä, tyhjässä, sävyttömässä olemattomuudessa.

Mikään ei toimi. Jotenkin tiedostaa jossakin joskus olleen jotakin. Hetkittäin sen tuntee ja uskookin. Ei vain ole varma voimistuuko se, vai katoaako se kokonaan. Etsijällä on vastuu itsestään ja omasta kokemusmaailmastaan. Elämän täysi hyödyntäminen, kaiken energian vastaanottaminen, uuden oppiminen ja liejusta irtaantuminen on Etsijän omilla harteilla.

Omien vastuiden tiedostaminen lisää elämisen tuskaa silloin, kun ei näe ulospääsyä vallitsevasta tilanteesta. Maailma ei ole paha, vaikka se ilkeänä ja tahmaisena kiinnittyykin kaikkiin olemisen osiin, eikä anna unohtaa itseään edes äärimmäisillä keinoilla.

Matka on pitkä kaikilla, mutta Etsijällä se tuntuu olevan pidempi. Tapahtumia ja muutoksia on jatkuvasti, eikä niiden tielle voi asettua. Kaikki tapahtuu samaan aikaan, ja valo vaalenee ja tummuu sen mukaan mihin ratkaisuun tai tehtävään Etsijä milloinkin yrittää keskittyä. Mitään ei voi arvata ennalta, ja jatkuvaan muutokseen ja oppimiseen on totuttava. On oltava valmiina tarttumaan jokaiseen säikeeseen, jonka kaikkeus antaa. Kaikke ylitsevuotava tieto ja ymmärrys ovat melkein tukahduttavia voimia epätoivon aikana. On vain muistettava elämän lahjat ja pidettävä ne erillään siitä, mikä on pakollista.

Etsijä

Sekatekniikka

2013

150cm x 150cm

3.2. Kaikki muuttui häpeäksi ja katkeruudeksi

Silloin kun pimeydellä on liikaa tilaa, se muuttaa kaikki hyvät tunteet häpeäksi ja muistot katkeruudeksi. Mikään ei ole enää turvassa näiltä tunteilta, ja kaikki jo valon puolella saavutettu on alkanut haaleta ja unohtua liejun tieltä – peittyä sen alle.

Etsijä on muuttunut läpinäkyväksi ja luovuttanut itsensä varjoille. Hän olisi toivonut toisenlaista ratkaisua; hän olisi halunnut elää valossa kauneuden keskellä, rakastaen kaikkea ympärillään. Valo hänessä tuntui niin heikolta, ettei se kiinnittynyt häneen, ja hänen voimansa loppuivat juuri sillä ratkaisevalla hetkellä, kun häntä kannattelevat muistosäikeet alkoivat erkaantua toisistaan ja elää vapaasti.

Hän on käynyt taistelun liian monta kertaa. Tähän saakka valo on aina voittanut ja palannut häneen voimakkaampana kuin aikaisemmin. Hän ehkä luotti liian aikaisin – ehkä hänen virheensä oli luottaminen ylipäätään. Hän huomasi muuttuvansa ja vellovansa itsessään, häveten rakkauksiaan, tekojaan, elämäänsä, itseään ja minuuttaan.

Elämän valon hiipuessä hän menetti kaiken, eikä jäljelle jäänyt kuin pieniä palasia valosta, joka joskus oli ollut. Yksittäisiä ja irrallisia säikeitä, jotka joskus kannattelivat. Kaikki on vajonnut turhuuteen, eikä mikään enää tunnu auttavan. Lopullinen pimeys on laskenut huntunsa Etsijän päälle ja sumentanut kaikki aistit. Maailma tuntuu lipuvan ohitse. Etsijä odottaa olemattomana. Odottaa sitä jotakin – Uutta Elämää.

Etsijä on tullut yhden aikakauden päätökseen. Hänen on otettava vastaan ne kasvattavat neuvot, jotka häneen ovat tulleet, mutta joita hän ei vielä ole sisäistänyt omikseen. Hän elää murroksen aikaa, ja kaikkialla vaanii uhka siitä, ettei hän ollutkaan valmis vastaanottamaan kaikkea sitä tietoa ja viisautta, jota hänelle tarjottiin. Hän pelkää tulevaa ja mennyttä, eikä uskalla liikkua.

Muuttumisen voima on liian pelottava hänelle. Etsijä on taistelun siinä vaiheessa, jossa hänen edessään avautuvat kaikki mahdollisuudet. Hän ei tiedä kuinka pääsisi haluttuun lopputulokseen, mutta yrittää – tai jättää yrittämisen sikseen – ja antaa elämän viedä omalla painollaan.

Pimeys leviää kuin tauti maisemaan, joka toisinaan on kirkas ja puhdas kaikessa pehmeudessaan. Maisema – jossa voi leijua vapaasti – tuntuu ahdistavalta ja on niin täynnä jotakin mustuutta, että liikkuminen ja pelkkä oleminenkin tuntuu vaikealta. Kaikki on kiinni näkemisestä. Etsijän tulisi oppia näkemään uudelleen, uusilla silmillä, uudella sielulla. Harmauden ja kurjuuden läpi ei voi nähdä jos pimeys peittää silmät ja sydämen.

3.3. *Mahdollisuus*

Toisinaan todellisuuden pieni valo alkaa kirkastua ja löytää tiensä syvyydestä. Yleensä se löytyy toisen ihmisen, tai itsen hahmossa, joka pyristelee kohti huomista, vahvistaa tahtoaan jatkaa elämistä, toimimista elävänä ja liikkuvana, ja ennen kaikkea ajattelevana yksilönä. Valo kietoutuu itseensä, ja tuntuu hyvältä kohottaa itsensä sitä kohti. Se on ensimmäinen toivo – uskon pilkahdus, toivo huomista ja toivo paremmasta. Valon voima tuo mukanaan tiedon siitä, että jatkamisella on merkitystä, eikä taistelu ole ollut turhaa.

Punaiseksi muuttunut synkkyys ja avaruus kuvaa intohimoa, joka on elämän voima kaikissa muodoissaan. Valo on intohimoa ja elämä valoa; ilman sitä ei ole mitään. Lämmin ja pehmeä maailma syleilee Etsijää ja valoa. Yhdentyminen on mahdollista ja tulevaisuus on edessä. Toivo kirkastaa menneet muistot ja häivyttää katkeruuden viivat hennoiksi säikeiksi, joista voi oppia uutta, ja antaa kurjuuden mennä menojaan.

Punainen on myös lämmön ja vaaran symboli. Se kuvastaa kaikkea, mikä tekee elämän jännittäväksi ja elämisen arvoiseksi. Siihen on helppo hukkoa ja painautua syvemmälle sen

monimutkaisiin tarkoituksiin ja ihmeellisiin elementteihin. Se jatkuu ikuisuuteen. Jos sitä seuraa, hukkuu sen ylenpalttisuuteen ja kadottaa todellisuudentajun.

Seitti joka kannatteli etsijää ja suojeli tätä pimeydeltä, alkaa nyt elää omaa elämäänsä ja päästää valon sisäänsä. Seitin ei tarvitse enää olla voima itsessään, vaan sekin voi hengähtää ja antaa elämän kuljettaa ja valon heijastaa vapaasti. Se voi antaa rakkaudelle ja elämän voimalle tilaa itsessään ja Etsijässä. He voivat molemmat levähtää, ja antaa rakkauden vapaasti ja hiljalleen kuljettaa elämän syövereihin ja tuntemuksiin.

Valon ja seitin vapaus – rajoittamaton liikkuva voima, joka elää kankaan pinnalla erilaisissa punaisen ja keltaisen sävyissä – johdattaa etsijän oikealle polulle. Se johdattaa luottamaan elämään ja uskomaan huomiseen. Pimeys häviää ja herääminen horroksesta on mahdollista. Etsijä on saanut voimaa ulkopuoleltaan ja alkaa uskoa itseensä ja elämään. Hänen ei tarvitse enää pitää kiinni vaijerista pysyäkseen elämässä. Hän voi antautua virran vietäväksi, koska tietää selviytyvänsä mistä hyvänsä kaikkeuden keskellä. Hän tietää, ettei hän ole koskaan yksin ja aina on jokin voima, joka auttaa hänet eteenpäin ja opettaa häntä jatkuvasti.

Hän voi antaa aikaa omalle kasvulleen ja antautua kaikkeuden voimille, silti unohtamatta elämää itsessään ja sen opetuksia. Hän on vapaa maailman murheista ja kokee elämän mystiikan voimakkaana ympäristössään. Hän luottaa tulevaan ja antaa menneiden johdattaa uusille poluille. Hän on valmis vastaanottamaan elämän juuri sellaisena, kuin se tahtoo hänelle näyttäytyä uskomalla valon voimaan. Kaikki on kuitenkin vielä häilyvää, ja tulevaisuus on etsijän valinnoissa. Pienikin virhe – synkkyiden tuulahdus, kosketus liejuun – voi syöstä kaiken takaisin taistelun alkuun tai viedä sen päätökseen. Ei ole takeita mistään – minuus jatkaa elämistään muodossa tai toisessa, vaikka etsijä lopettaisi olemisen.

Etsijä tietää riskit ja on valmis ottamaan elämän haasteen vastaan. Hän ei enää pelkää tulevaa eikä mennyttä. Hän on luopunut häpeästä ja katkeruuden rosoisesta pinnasta. Hänen ääriviivansa alkavat haalentua ja vaijeri alkaa kadota. Hän ei enää tarvitse maallista ruumistaan ja on valmis luopumaan kaikesta, mikä pidättelee häntä kiinni edellisessä elämän vaiheessa. Hän siirtyy eteenpäin ja antaa ikuisuuden koskettaa itseään. Valo häviää hänen mukanaan ja sekoittuu kaikkeuteen. Etsijä on ymmärtänyt, ettei elämän valo ole yhdessä paikassa. Valo on kaikkialla ripoteltuna ja pilkehtivänä. Valon ei tarvitse olla hänen käsissään ollakseen hänen kanssaan. Valo vain on ikuisuudessa vapaana ja kahlitsemattomana, antaen itsestään juuri sen verran, että sen varassa voi elää ja siihen voi luottaa.

4. Taistelun jälkeen

Murrosvaiheen jälkeen mahdollisuuksia on monia. Taistelu voi päättyä tuhansilla eri tavoilla, eikä lopputulos ole aina valoisa. Kaikki lopputulokset ovat yksilökohtaisia, ja riippuvat uskon ja valon voimasta, sekä minuuden kehityksen asteesta. Taistelua ei aina viedä edes loppuun, ja toiset elolliset kamppailevat elämänsä loppuun saakka.

Taistelun loppuminen ei tarkoita elämän loppumista – enemmänkin sen alkamista uudella tavalla: uutta alkua, joka joskus johdattaa uusiin taisteluihin ja joskus kestävään harmoniaan. Elämisen lopettamista kuvastaa enemmän se, ettei lähde taisteluun. Ei jaksakaan käydä läpi sitä elämän vaihetta, joka ohjaa kasvuun ja uusille poluille. Tarrautuu kiinni kaikkeen siihen, mikä on ennen ollut, ja jättää elämisen ja oppimisen sikseen.

Toisinaan taistelun voi jättää käymättä vain sillä, ettei kiinnostu itsestään. Elää itsensä ohi ja lopettaa ajattelun ja kehittymisen. Keskittyy materiaan, eikä näe itseään muuna kuin kuorena, joka tarvitsee koristusta. Elämä ei ole loppullisen tyydyttävää ilman taisteluja sillä ihmisen minuus ei ole yksinkertainen ja se tarvitsee vaatimansa huomion elääkseen ja kasvaakseen terveenä.

Kaikkien kasvun kokemusten jälkeen tulee vapaus. Ihana, elävä ja kaikesta nauttiva vapaus. Se ohjaa tekemään ja kokeilemaan kaikkea: sitäkin, mikä ennen tuntui täysin hullulta ja mahdottomalta. Mikään ei ole kiellettyä, ja omien asenteiden ja ymmärtämyksen muuttuessa koko maailma näyttää erilaiselta. Vaihtoehtoja ja erilaisia polkuja löytyy aivan odottamattomista paikoista. Aluksi kaiken uuden näkeminen ja kokeminen on hämmentävää – ja ehkä pelottavaakin. Se riippuu asenteesta, kuinka nopeasti lähtee nauttimaan uudesta tiedostaan ja vapaudestaan. Silmänsä voi sulkea aina uudestaan jos ei halua nähdä.

4.1. Musta-aukko

Loppujen lopuksi mikään ei ole erityisen tärkeää eikä merkityksellistä. Etsijä löysi etsimänsä: ikuiset kysymykset, joihin ei ole vastauksia – vain lisää kysymyksiä. Hän ymmärsi, kuinka turhaa kaikki on. Turhuutta jokainen tuhlattu sekunti ja musertava minuutti. Hän on tuhlannut itsensä turhuuteen. Kaikki ovat. Ei kukaan ole sen tärkeämpi, vaikka se helpottaisikin olemista kuvitella niin.

Etsijä luopui toivosta. Lopetti etsinnän. Päättyi tielle josta ei ole paluuta. Polulle, joka jatkuu ikuisesti, eikä koskaan johda mihinkään. Hän saa roikkua koko olemassaolemisensa ajan keskellä tyhjyyttä – olemisen keskellä – ja antaa valon sammua ja kirkastua omaan tahtiinsa, koska hän ei voi asialle mitään. Hän ei pysty vaikuttamaan mihinkään – tai ehkä pystyy – mutta onko sillä merkitystä, koska kaikki kuitenkin tapahtuu omalla painollaan ja omalla ajallaan, jos on tapahtuakseen. Ei millään ole suurempaa tarkoitusta – ei edes itselle.

Minuus on ja pysyy, mutta onko sillä muille väliä, kuin niille, jotka harjoittavat toimintoja, joissa minuuden voimaa pyritään kasvattamaan? Onko sillä lopultakaan merkitystä siellä mihin menemme, kun jätämme tämän olemisen muodon?

Mustuus on se Ikuisuus, jossa minuus kelluu, ja se turhuus missä Itse elää. Perimmäinen tarkoitus, joka on salassa nyt ja aina. Se kaikki mitä ei voi ymmärtää, vaikka etsisi kuinka, se mihin kaikkien etsimisien jälkeen päätyy. Ei valaistumista, vaan lisää kysymyksiä, lisää tyhjyyttä ja turhuutta. Sitä tyhjyyttä täytetään kaikella. Ruokaa, juomaa ja tavaroita. Paljon, enemmän, lisää.

Mihin se johtaa, ja mihin sitä kaikkea tarvitaan? Juuri siihen tyhjään aukkoon, joka syntyy kaikesta turhuudesta, ja siitä, ettei sitä voi myöntää itselleen. Etsijä kaipaa lisää kokemuksia, elämyksiä, elämää, rakkauksia ja ymmärtämystä. Kaikkea hirveästi. Heti. Pohdintojen aika on ohi ja henkisen maailman ymmärtämisen yrittäminen on tullut tiensä päähän. Etsijä elää tässä hetkessä niin paljon kuin voi. Hän imee itseensä jokaisen henkäyksen, viivan ja värin. Hän pysyy sykkeessä ja kaiken keskellä, olemalla samaan aikaan itsensä ulkopuolella ja näkymättömissä. Hän elää kaiken kyllästävässä yltäkylläisyydessä, josta tulee lopulta ähky, ja etsijä palaa alkupisteeseen, koska ei tästäkään maailmasta löytänyt itselleen sitä mitä etsi: täyttymystä.

Tulevaisuus

Sekatekniikka

2014

126cm x 146

4.2 Täyttymys

Etsijä on luopunut kokonaan maallisesta olemuksestaan. Hän antaa kaiken sisältä ja ulkoa tulevan koskettaa itseään. Hän on avoin kaikille mahdollisuuksille ja antaa kaikille tapahtumille arvoa. Hän luottaa itseensä ja siihen, että valo antaa hänelle kaiken mitä hän tarvitsee. Hän nauttii yksinolosta ja muiden seurasta. Hän elää kokemuksista, joita itse tuottaa ja joita hänelle tuotetaan.

Hän on vapaa kaikista kahleista ja kohtaa maailman luottavaisena ja uskollisena itselleen. Hän ei luovu itsestään, vaikka ottaa vaikutteita ja oppeja kaikesta kohtaamastaan. Hän tuntee itsensä hyvin ja hyväksyy olemisensa muodot sen kaikessa kirjavuudessa. Hän rakastaa elämää ja maailmaa, niiden jokaista ulottuvuutta ja nauttii niistä kaikin voimin. Hän elää luottamuksesta elämään ja uskosta itseensä. Hän tietää, että kaikki on lopulta hyvää ja oikein, eikä hänen tarvitse ponnistella ymmärtääkseen ympäröivää todellisuutta.

Hänelle maailma on jännittävä ja kokemuksia täynnä. Kaikki tuntuu uudelta ja haasteelliselta, eikä hänen mielessään ole tylsistymisen merkkejä. Maalauksen keskellä oleva syvyys kuvaa Etsijän mieltä. Se on yhtynyt ikuisuuteen ja on yhtä ääretön ymmärrykseltään kuin avaruus itsessään. Hän on saavuttanut rauhan ja pystyy oppimaan kaikesta, imien kokemuksia ja tunteita itseensä. Vaikka hänen sisimpänsä ja elämänsä näyttäytyy kaoottisena, hän pitää silti kaiken hallinnassaan ja on tilanteiden tasalla. Häneltä ei jää mitään huomaamatta, eikä hän päästä mitään tilaisuutta ohitse. Hän kulkee luottavaisena ja jatkaa oppimistaan. Etsijä on kiinnostunut kaikesta ja haluaa oppia kaiken. Värit, pyörteet ja kimallus ovat hänelle voimaa ja intohimoa antavia tekijöitä, joita hän imee sisäänsä ja nauttii niiden läsnäolosta. Hän tarvitsee elämänsä yhä lisää ärsykeitä, jotta tiedon jano pysyisi tyydytettynä.

Hän ei kaipaa enää syyllistäviä katseita eikä halveksuntaa. Hän ei edes huomaa niitä. Hän on löytänyt oman paikkansa elämässä ja vaalii sitä. Hän on tyytyväinen taistelustaan ja kaikesta kokemastaan, ja antaa itselleen anteeksi kaiken menneen ja tulevan. Hän suhtautuu elämään kriittisesti, mutta ei liian vakavasti. Hän pitää itsensä liikkeessä ja rohkaisee myös ympärillään olevia tekemään samoin. Hänen vahvuutensa ja rohkeutensa ilmenee hänen elämässään, ja siksi hänen on mahdollista jakaa tietämystään myös muille.

Täyttymys

2014

Sekatekniikka 2014

160cm x 150cm

4.3. Luovuttaminen

Toisinaan taistelu käy liian rankaksi ja Etsijä jää ensimmäiseen tilaan, eli kadotukseen. Hän menettää kaiken uskon ja toivon, eikä enää yritä. Tilaa kutsutaan tänä päivänä masennukseksi, ja se on valitettavan yleistä. Yksilöä kannustetaan olemaan yksilöllinen, mutta ei anneta eväitä käsitellä sen merkitystä. Ihminen tuntee itsensä turhaksi, hylätyksi ja toivottomaksi. Kaikki täyttyy harmaudella ja lieju imee itseensä kaiken. Elämä kuluu märehtiessä. Harvemmin yksilö enää jaksakaan yrittää etsiä elämää itsestään. Vellomiseen on helppo jäädä. Sekin on riippuvuus omalla tavallaan.

Ihmisen ongelmana on liian vähäinen stimuloiva toiminta, mikä aiheuttaa tylsistymistä. Se puolestaan johtaa ylensyömiseen, liian vähään liikuntaan sekä ihmissuhteiden katoamiseen. Tylsistyminen, masennus – tai miksi ikinä sitä haluaa kutsua – on ihmisen pahin vihollinen. Valottomuus ja synkkyys ilman vivahteita ei tuota kenellekään minkäänlaista tyydytystä. Jokaisen on käytävä omat taistelunsa minuuden hyvinvoinnin vuoksi.

Sokeana ja vellovana elämän läpi kahlaaminen on turhauttavaa niille, jotka elämänsä niin kuluttavat, mutta myös niille, jotka sitä joutuvat näkemään. Hätä toisesta olevasta - ja niin omasta kuin muidenkin hyvinvoinnista – voi joskus olla liikaa yhdelle elollisella. On vaikeaa kannatella itsensä lisäksi muitakin. Se on sellainen vastuu, jota kenenkään ei kuuluisi ottaa omakseen. Jokaisella on vastuu itsestään, elämästään ja oppimisestaan. Lopulta ketään toista ei voi auttaa täysin. Valo ja elämä on itsessä, ja vain itsen kontrolloitavissa.

5. Maalausten jälkeen

Kun sain lopputyöni valmiiksi, minut valtasi into, usko ja voima. Tunne oli ihmeellinen ja tein töitä ympäri vuorokauden. Olin löytänyt jotain, mikä oli kauan kadoksissa. Jotain, jonka muistan viimeksi tunteneeni lapsena – vapaana kaikesta, huolettomana ja leikkisänä. Ehkä elin liikaakin

maalausten mukana. Huomasin kuitenkin rauhoittuneeni ja auttaneeni itseäni pääsemään yli menneisyyden kahleista. Koin myös olevani vahvempi ja käyttäväni kokemuksiani – ja piilossa ollutta rohkeuttani – vapaammin ja luottavaisemmin.

Koin vapauttaneeni itseni kaikista niistä kahleista, joissa itseäni pidin, ja niistä pilareista, joissa yritin väkisin roikkua, enkä suostunut näkemään maailmaa raikkaasti omalla tavallani. Sisälläni heräsi ihmeellinen rakkaus ja voima – luottamus, jollaista en ole koskaan ennen kokenut.

Oman etsintävaiheeni jälkeen uskoin taas elämään ja voimaan. Huomasin, että triptyykkini kertoi oman tarinani juuri siinä hetkessä, jossa sitä itse elin. En tiedä pysyykö tämä tasapainon ja elämän mielekkyyden tila, mutta ainakin opin, että kaikista taisteluista selvittää ja ne kasvattavat huomattavasti enemmän, jos ne käsittelee alusta alkaen analyttisesti järjen ja tunteen vuoropuhelulla, hitaasti meditoiden.

En ole koskaan pitänyt maalausta terapeuttisena itselleni, mutta nyt ymmärrän, että ainakin se kuvastaa tekijänsä elämää – oli tarkoitus mikä tahansa. Jokainen veto kertoo jotain meneillään olevasta ajatuksen kulusta ja elämänvaiheesta, halusi sitä näyttää tai ei. Siksi taiteellinen työskentely on henkisesti kuluttavaa ja äärettömän rankkaa. Se kuvastaa elämää puhtaimmillaan, ja tulee suoraan sellaisista syvyyksistä, joita ei pysty tiedostamaan. Käsitykseni siitä että taiteilijaksi synnyttään vahvistui tämän prosessin myötä, sillä en usko kaikkien ihmisten kykenevän avaamaan itsestään sellaisia ovia, joita taiteellisessa työskentelyssä avataan, ilman että mieli särkyy.

Lopputyön jälkeisissä maalauksissani näkyy oma vapautunut suhtautumiseni – niin maailmaan kuin maalaukseenkin. Pinnalle jää enemmän tilaa hengittää, vaikka sävyjä ja muotoja on paljon. Tietynlainen harmonia – ja uusi tapa nähdä ja kokea – ilmenee vapautena ja uskona tulevaan ja menneeseen. Rohkeus ja voima ajaa eteenpäin ja antaa luottamusta uuden kokeilulle ja kokemiselle. Elämä on täynnä uusia, jännittäviä asioita, eikä niitä tarvitse pelätä – ei edes tulevaisuutta, joka niin onttona ja harmaana avautuu usein eteemme. Luottavaisena omaan kykyyni avautua ja jakaa kokemani voin jatkaa tällä tiellä, kunnes tulee uusi taistelu ja uusi alku. Maailma odottaa minua ja minä sitä. Ei ole syytä karkailla eikä kadota. Uusia kohtaamisia tulee menneiden tilalle, ja täyttymys on saavutettavissa eliniän aikana, vaikka se ei kestäisikään loputtomiin.

Vapaudesta

Sekatekniikka

2014

170cm x 62cm